

Snežana Radojičić

Zakotrljaj me

oko sveta

■ Laguna ■

Copyright © Snežana Radojičić, 2014
Copyright © 2014 za ovo izdanje, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga br. 47

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**Zakotrljaj
me**

oko sveta

I DEO

1.

Ni sada nije bilo onog nervoznog treperenja u stomaku kao ni pre pet meseci kad sam na beogradskom aerodromu prvi put ugledala Brajana. Nisam čak osetila ni veliko uzbuđenje. Kao da sam se više radovala samoj ideji o susretu s čovekom s kojim ću se upustiti u najveću avanturu svog života nego stvarnoj osobi.

Na sebi je imao plavu jaknu za kišu i vetar, zelene čojane pantalone italijanskih vojnika iz Drugog svetskog rata i polovne duboke cipele kao i onda kada je doleteo iz Kolorada. I bicikl je bio isti kao na test-turi na Siciliji koju smo tada napravili.

„Sve poznato“, rekla sam veselim tonom kada smo se otrgli jedno drugom iz zagrljaja i ja ga odmerila od glave do pete.

„I ti si ista“, odgovorio mi je kroz širok osmeh. Oči su mu se sijale. Pomogao mi je da iz prtljažnika autobusa iznesemo moj bicikl i četiri bisage. Pomislila sam da će na svom biciklu, na kojem nije bilo tereta, poneti barem dve, ali nije. Samo ih je pridržao dok sam ih kačila na nosače mog dvotočkaša.

Jedva sam dočekala da mu ispričam kako je jutros malo nedostajalo da ga ne prime u autobus.

„Bicikl ne može“, rekao mi je vozač na stanici u Beogradu.

„Bicikl mora!“, odgovorila sam mu takvim bespogovornim tonom da su moji prijatelji Raša i Dragan, koji su došli da me isprate, zapanjeno pogledali u mene. I sama sam se iznenadila zbog tolike svoje odlučnosti, pa sam odgovor donekle ublažila pomalo šaljivim objašnjenjem:

„U Bratislavi me čeka dečko da zajedno krenemo na put oko sveta biciklima. To znači da bicikl mora sa mnom pa makar ga ja šlepala za ovim autobusom.“

Moj engleski nije bio dovoljno dobar, ali izgleda da je Brajan razumeo šta je umilostivilo vozača. Zagrlio me je oduševljeno i poljubio me.

„Blesava Sneki“, rekao je na srpkom, koji je počeo da uči još dok smo se dopisivali, mada od tada nije odmakao dalje od nekoliko reči.

„Šašavi Brajan“, odgovorila sam mu, prihvatajući igru tepanja za koju svi parovi imaju svoje posebne izraze.

Uzvratila sam mu poljupcem i onda smo krenuli. Usput mi je pričao o svom današnjem susretu sa nekim putnicima na biciklima koji su ga pozvali na ručak. Uzbudeno mi je govorio o njihovom putovanju, ruti, planovima.

Očekivala sam da će me pitati kako sam prošla u putu. Kako se osećam. Da li mi je teško kao što je bilo njemu pre dve nedelje kada se otisnuo iz svog Boldera u Koloradu. Mogao je da pretpostavi da sam isto tako nesigurna, uplašena i istovremeno tužna i radosna kao što je bio i on. Da me muče ista pitanja koja je on sebi postavljao i o kojima mi je pisao u mejlovima. I da očekujem njegovo razumevanje i podršku umesto što slušam o tome šta je jeo za ručak sa svojim slučajnim poznancima i koliko je to koštalo.

„Kao da se nismo ni razdvajali, jelda?!“, upitao me je kad je najzad završio priču.

„Da“, odgovorila sam šireći osmeh preko pola lica u nastojanju da prikrijem trenutno razočaranje.

Ali uvek sam bila loša glumica koja ništa ne ume da sakrije, pa je po mom glasu osetio da nešto nije u redu.

„Da li je sve okej?“, upitao me je.

„Naravno. Samo sam jako umorna nakon deset sati putovanja a imam i problem da održim ravnotežu sa svim ovim teretom. Treba mi vremena da se naviknem“, slagala sam, sileći se da zvučim uverljivo. Brajan je glatko prihvatio taj izgovor i onda je malo isprednjačio, tako da više nismo ni mogli da razgovaramo.

Staza je vodila uz Dunav, i bila je to prava, jasno obeležena biciklistička staza na širokom trotoaru, nalik na one na Novom Beogradu. Ali ova je bila znatno šira, od ulice odvojena drvećem i bez onih uskih ograda i njima sličnih zamki za neoprezne ili nedovoljno vešte bicikliste. Pešaci su pazili da ne hodaju njome, a ako bi se to i desilo, kada bi čuli zvonce Brajanovog bicikla, žurno bi nam napravili prolaz izvinjavajući se. Povremeno, staza bi se približila ulici i tada bih radoznilo gledala prolaznike, kuće s druge strane, vozila. Bila je nedelja i kasno poslepodne, kiša je uporno rominjala, ali grad nije delovao prazno ni uspavano kao Beograd u sličnim uslovima. Čak se činio dosta živim, no samo dok bih posmatrala šta se dešava na njegovim ulicama. Čim bih vratila pogled na stazu ili Dunav, obuzeo bi me osećaj da je skoro sasvim prazan. Nisam umela sebi da objasnim otkud mi taj čudni utisak.

„Stigli smo“, rekao je Brajan nakon deset minuta, usporavajući. Pogledala sam levo – i tamo je bio Dunav, pa sam pogledala desno – preko možda deset metara širokog

trotoara koji se završavao redom drveća sa gustim krošnjama, iza kojeg se nalazila ulica.

„A gde je naš hostel?“, upitala sam ga zbunjeno.

Počeo je da se smeje slatko, od srca. Sišao je sa bicikla, zagrlio me i pokazao mi rukom prema Dunavu. Tamo je bio usidren jedan brod srednje veličine.

„Pa eno ga!“, odgovorio je i požurio da mi objasni: „Rezervisao sam nam hotel na vodi, 'bo-tel' – 'bo' od 'boat' i 'tel' od 'hostel'. Zar ti nisam poslao vezu za njihovu stranicu na internetu?“

„Jesi, ali nisam obratila pažnju“, odgovorila sam.

„Kako si se iznenadila!“, uzviknuo je i ushićeno me poljubio.

Volela sam kad osetim to oduševljenje u njegovom glasu zbog nečega što sam rekla ili uradila.

„Kako dobra ideja! To bismo mogli i mi da napravimo od svih onih olupina u Savamali“, primetila sam dok smo se spuštali prema mostu koji je vodio na brod.

„I ja sam isto pomislio kad sam jutros došao ovde. Beograd uopšte ne koristi mogućnosti svojih reka“, složio se.

Pre i posle naše ture na Siciliji, proveo je ukupno deset dana u Beogradu, ali smo za to vreme uspeli da ga prešparamo na biciklima. Iz mog stana na Banovom brdu, uvek smo kretali u grad vozeći stazom pored Sajma i njome smo se uveče vraćali, pa je svakog dana najmanje dva puta gledao one napuštene brodove koji, otkad znam za sebe, stoje tamo i rđaju. Između brojnih zamerki koje je imao na Beograd – zbog njegove zagađenosti, saobraćaja, gužvi, nedostatka biciklističkih staza – ta o ruglu na rekama bila je neosporna i nisam ni pokušavala da je opravdam u našim razgovorima.

„Kako ti izgleda?“, upitao me je dok smo se provlačili uskim prolazom između ograde i kabina do naše sobe.

Nasmejala sam se.

„Dopada mi se što je nekonvencionalno. A ima i simbo-
like u tome što ćemo baš odavde krenuti na put oko sveta.“

Bila je to pohvala njegovom izboru, i širok osmeh razlio
mu se licem. Kabina je bila preuređena u jednostavnu sobu sa
dva odvojena uska kreveta pričvršćena uz naspramne zidove
i malim kupatilom odmah do ulaza. Sve zajedno nije imalo
više od osam metara kvadratnih, ali više nam nije ni treba-
lo. Jedino su me brinuli ti preuski kreveti. Pogledala sam ga
upitno kada smo uneli moje stvari i potom privezali bicikle
ispod okruglog prozora naše sobe.

„Kako ćemo?“, upitala sam ga nestašno.

„Mislim da ćemo se snaći“, odgovorio je i počeo da me
ljubi povlačeći me prema krevetu.

Volela sam kako se ljubi. Živo sam se sećala našeg prvog
poljupca onog dana kada je doleteo iz Kolorada. Nije želeo da
se odmara usred dana da ne bi pogoršao ionako jake simp-
tome zbog velike promene vremenske zone, nego smo otišli
da se prošetamo po Adi. Dan je bio sunčan ali veoma hla-
dan, a mi bez rukavica. To mu je dalo povoda da me uzme
za ruku i, ispreplevši prste sa mojima, ugura ih u svoj džep.
Nakon nekoliko koraka zagrlio me je oko struka, privukao k
sebi i poljubio. Iako nisam osećala da je trenutak za poljubac
– još nisam bila sigurna ni u to da li mi se taj stvarni Brajan
fizički sviđa – prihvatila sam.

Ljubio se nežno i potpuno se predajući, kao da je ljubljenje
samo sebi cilj i kao da nas neće odvesti dalje, u dublje inti-
mnosti. Mogao je tako, činilo mi se, satima, i to mi se dopa-
dalo. Tek u kasnijim mesecima razdvojenosti, dok sam po ko
zna koji put premotavala sećanja po glavi, u mislima oživlja-
vajući ponovo svaku scenu, svaki detalj našeg kratkog zaba-
vljanja, počela sam da se pitam o vezi između načina na koji
se ljubio i našeg seksa koji je uvek trajao prekratko za mene.

„Izvini“, rekao je sada kada je opet prebrzo svršio. „Nisam više mogao da se uzdržim.“

„U redu je. Nakon četiri meseca apstinencije, to je potpuno razumljivo“, odgovorila sam. „Ako si apstinirao“, dodala sam, lako ga provocirajući. Nisam ga pitala, pa ništa nije ni odgovorio.

„Dopadaš mi se“, rekao je umesto toga i spustio kratak poljubac na moje usne.

„I ti meni“, uzvratila sam mu, te sam se privila bliže uz njega kako ne bih spala sa preuskog kreveta.

Za doručkom smo bili samo nas dvoje i par Amerikanaca u kasnim pedesetim. Kako su nas opazili, tako su počeli razgovor na onaj nametljivo-spontani način, koji sam u sebi nazivala „američkim“ jer sam ga primetila i kod Brajana još prvog dana na Siciliji. Glasno i srdačno, sa mnogo uzvika i smeha, kao pri susretu dobrih starih prijatelja iako se vide prvi i verovatno poslednji put.

Bili su iz Kalifornije, u kojoj je Brajan rođen i gde je proveo rano detinjstvo, što je bio dodatni razlog za ushićenje. Putovali su po svetu već osam meseci, mahom autobusom i vozom, a planirali su da ostanu na putovanju dokle budu imali novca.

Kada su čuli za naš plan, samo što nisu počeli da vrište od oduševljenja.

„I koliko dugo mislite da biciklirate po svetu?“, zainteresovalo je Meta, kako nam se predstavio sitni oniži čovek koji se činio upola manjim od svoje pozamašne žene.

„Nemamo rok“, odgovorio je Brajan sležući ramenima. „Nismo usmereni na sam cilj, već na putovanje.“

To je bila rečenica s njegovog bloga koju je veoma voleo. Možda zbog mog osrednjeg znanja engleskog ili zbog drugačijih očekivanja, tek činila mi se potpuno neodređenom. Kada bi ljudi mene pitali, odgovarala sam da izbegavamo da planiramo mnogo unapred, ali da pretpostavljamo da će nam biti potrebno nekoliko godina, mada u svakom trenutku možemo da odlučimo da prekinemo i vratimo se – a da li svako svojoj kući ili u Ameriku, odnosno Srbiju, zavisice od toga kako nam bude išlo u vezi.

„Divno! Divno“, bila je očarana Suzan, Metova žena. „A zašto ste izabrali da krenete baš iz Bratislave?“

„Hoćemo da najpre vozimo po Karpatima nekoliko meseci a posle ćemo preko Balkana prema Turskoj“, odgovorio je Brajan.

Osmehnuo mi se i ovlaš me je pomazio po leđima. Stajali smo ispred švedskog stola puneći naše tanjire, u poretku: Met, Brajan, ja, Suzan.

„Fantastično!“, uskliknula je debela žena preko mene. „A kako ste se vas dvoje našli, mislim, ti iz Kolorada, ona iz Srbije? Da li ste se poznavali pre ovoga?“ Nije mi smetala otvorenost ni kada je reč o mnogo intimnijim pitanjima, ali u ovom njenom bilo je nečeg što mi se nije dopalo. Kao da se čudila šta će on u takvoj avanturi sa mnom, da li zbog toga što dolazim iz Srbije ili što joj ne delujemo kao skladan par, ili pak iz oba razloga. No Brajan očito nije delio moj utisak jer im je nepromenjeno srdačnim tonom ukratko prepričao istoriju naše veze:

„Upoznali smo se preko jednog biciklističkog portala tako što smo oboje maštali o putu oko sveta. Malo smo se dopisivali, potom smo napravili probnu turu i onda smo se odlučili. Ja sam doleteo pre dve nedelje u Berlin i vozio sam dovde, a Snežana je sinoć stigla autobusom iz Beograda. A kroz dva dana najzad krećemo!“

Zbog neskrivenog ushićenja u njegovom glasu došlo mi je da ga poljubim, ali nisam bila sasvim sigurna koliko voli pokazivanje intimnosti pred drugima, pa sam se uzdržala.

„A pare? Kako ste ih obezbedili?“, zanimalo je Meta.

Već smo bili završili s posluživanjem i sada smo stajali na pramcu broda koji je bio preuređen u restoran, sa tanjirima punim hrane i šoljama kafe u rukama. Bila sam gladna i pitala sam se hoće li nas ovi Amerikanci ikada pustiti da sednemo za sto da doručujemo.

„Ja sam izdao kuću, Snežana takođe rentira svoj stan a i pišaće za neke novine. Za putovanje biciklom ne treba mnogo – ne plaćamo prevoz, skoro sve vreme kampujemo i kuvamo hranu na malom gorioniku“, objasnio im je Brajan.

Iskoristio je pominjanje hrane da ih mimikom podseti na to da stojimo u prilično nezgodnom položaju, te je sasvim spontano krenuo prema jednom stolu uz ogradu broda i spustio svoj tanjir i šolju. Pozvao me je pogledom i prineo mi stolicu kako bih sela.

„Nas dvoje mnogo volimo da jedemo i jedva čekamo da probamo sve ove primamljive stvari“, dobacio je Amerikanacima kao izvinjenje. Seo je tako da im bude okrenut leđima.

„Prijatno!“, uzviknuli su oboje, dok su se smeštali za drugi sto.

„Uh, kako su naporni!“, tiho mi se požalio, i poslao mi je poljubac na daljinu.

Bila sam iznenađena.

„Nisi delovao kao da te guše“, primetila sam. „Izgledalo je kao da uživaš u razgovoru s njima.“

„Ma kakvi“, odgovorio je kratko, i bacio se na hranu.

Dok smo jeli u tišini, razmišljala sam koliko zapravo ne poznajem tog čoveka s kojim se upuštam u poduhvat koji je već sam po sebi težak i neizvestan. Dopisivali smo se svakodnevno pet meseci i nekoliko puta razgovarali na

video-Skajpu pre našeg upoznavanja uživo, potom smo proveli mesec dana zajedno u Beogradu i vozeći po Siciliji, pa smo se opet svakodnevno dopisivali naredna četiri meseca i malo češće razgovarali preko interneta sa uključenim kamerama. Ako je Suzan pomislila da ne delujemo kao par onako kako deluju partneri koji su zajedno veoma dugo i koji se vrlo dobro poznaju, to ne samo što je bilo tačno nego je, po svoj prilici, bilo i očigledno, ko je umeo da gleda. Nije bilo razloga da me to lično pogodi.

„Gde si odlutala?“ prekinuo me je Brajan u razmišljanju. Prenula sam se.

„Priča sa tvojim sunarodnicima podsetila me je koliko je sve ovo zapravo neverovatno – to kako smo se mi našli i kako su se sve kockice poklopile. Zaista je čudo“, odgovorila sam mu.

Nisam sasvim slagala, jer se u pozadini svih mojih razmišljanja o nama i našoj avanturi krilo neprestano čuđenje nad tim kako je Univerzum udesio sve mnogo bolje nego što sam zamišljala i u svojim najlepšim snovima. Do našeg prvog, virtuelnog kontakta, iza mene su bile više od dve godine uzaludnog traženja načina kako da krenem biciklom oko sveta. Mučila su me dva naizgled nepremostiva problema: kako naći saputnika i novac. Kada bih rešila samo jedan od njih, bila sam sigurna da bih krenula, a posle šta bude – već bih se nekako snašla. Probala sam sa desetinom planova i ideja koje sam razradila u detalje, ali su me jedan za drugim svi odveli u ćorsokak. Svaki put, nova nada vinula bi me u oblake, da bi se uskoro ispostavilo da je bila nerealna. Ustrajno ne odustajući, nastavila bih da tražim novi način koji bi bio pravi. Zbog danonoćnog razmišljanja samo o tome, izgubila sam čak i sigurno uhlebljenje. I onda, jedne večeri, u mom elektronskom sandučetu zatekla sam Brajanovu poruku.

Nije bio prvi koji se javio na moj oglas preko svetskog portala *Ludak na biciklu*,* u kome sam tražila društvo za put oko sveta u trajanju od nekoliko godina. Ali je bio jedini koji mi je osim društva ponudio i način.

Maštam da biciklom obiđem svet, no ruta mi nije toliko važna koliko osoba s kojom bih krenuo u tu avanturu. Zaista bih želeo da narednih nekoliko godina provedem sa partnerkom-prijateljicom-ljubavnicom biciklirajući po svetu, napisao mi je sasvim otvoreno već u drugoj poruci. Znala sam taj njegov mejl napamet.

Ideja je – ili je to bila ponuda? – bila toliko nerealna da sam pomislila kako je luđi i od mene. Tražiti partnerku koja bi, osim veze, želela da se upusti u višegodišnju avanturu bicikliranja oko sveta? Kao da nije već dovoljno teško naći srodnu dušu i za konvencionalni život. Ali onda sam ipak kliknula na njegovu galeriju fotografija za koju mi je poslao adresu na internetu. Bila sam sama, on je takođe bio slobodan i izgledao je dovoljno dobro da sam pomislila: *A zašto da ne? Zašto nam ne bih dala šansu?* Nakon pola godine postali smo par, a sada smo zaista i kretali u taj ludi poduhvat.

„Neverovatno“, ponovila sam, vrteći glavom u čudu i smejući se zbog tolike sreće.

„Ti si neverovatna“, odgovorio je Brajan na taj moj zaključak.

Uzeo me je za ruku preko stola, i tako sedeći, pili smo naše kafe zagledani u Dunav, koji je i ovde bio mutan kao i nekoliko stotina kilometara nizvodno, kod Beograda. Mogla sam da zamislim da smo zapravo u nekom kafiću na dorćolskom keju.

* www.crazyguyonabike.com